

זבחים דף כח

עניין: למשחה לגדולה – הנאה שהיא מצוה

צדקת הצדיק אות רכט

דבר הרשות כלל רק כולו לה'. וזהו זכור דשבת שכולו לה', כל עינוגים שלו מצוה גדולה, וכל דברי הרשות, דהיינו דבר שהגוף עושה לצרכו ולהנאתו ומדבר ומהרהר להנאתו ואין בו איסור, הרי הם בשבת מצוה, שהרי אפילו מי ששיחה תענוג לו מפורש בשולחן ערוך (או"ח ש"ז, א) דהיא מכלל עונג שבת. וזהו מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה (שבת י:), כי דבר זה אינו ביד האדם שלא יהיה לו דמיון, רק מעורר הש"י וממתנתו כנ"ל אות רכ"ז. ונגדו לא תענה, כי

אתוון דאורייתא כלל כד

ועיין תוספות יצמות (מ. ד"ה מאי), שכתבו לענין מצוות אכילת קדשים, וז"ל: וליכא למימר רצה לשם סעודה אוכל, רצה לשם מצוה, דאין צריך שיתכוון לשם מצוה, אלא שלא יהיה אוכלו אכילה גסה, עכ"ל. ולכאורה איך כתבו כן בפשיטות, הא פלוגתא הוא בגמרא (עין עירובין נה:; ראש השנה כח:) - גם צמאה דהוא אכילה דמצוה - אי צריך כוונה או לא.

ואולם לפי מה שכתבתי (פיסקא טו) ניחא. וזה צהלעת מה שכתבתי בחידושי צמקום אחר, דצאכילת קדשים ההנאה צעלמותו הוא המצוה, משום דדרשינן (סוטה טו.) 'למשחה' (צמדבר יח, ח) - לגדולה, כדרך שהמלכים אוכלים, והארכתי שם צזה. ואם כן שפיר לא בעי כוונה, דמי שפיר למתעסק צחלצים ועריות חייב שכן נהנה וכמוצן, והרצה יש לדבר עוד צזה, ולא צאתי אך להעיר.